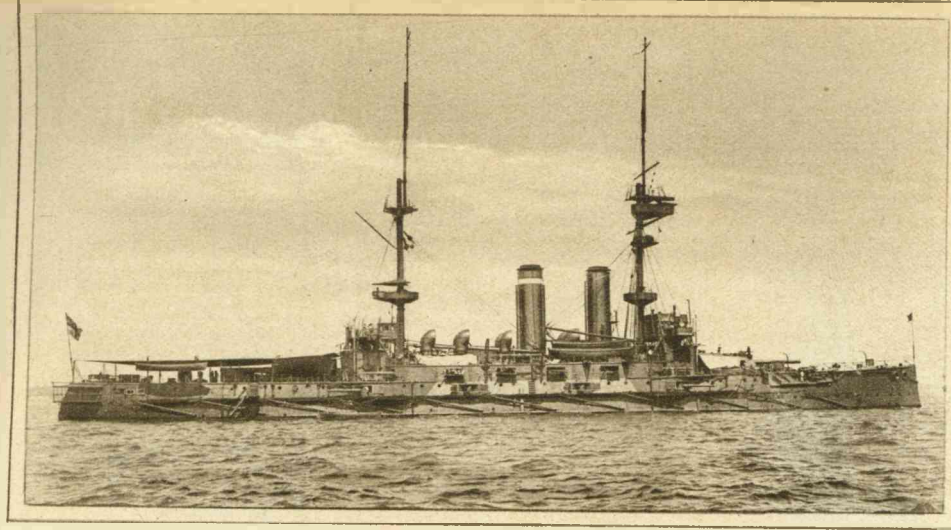
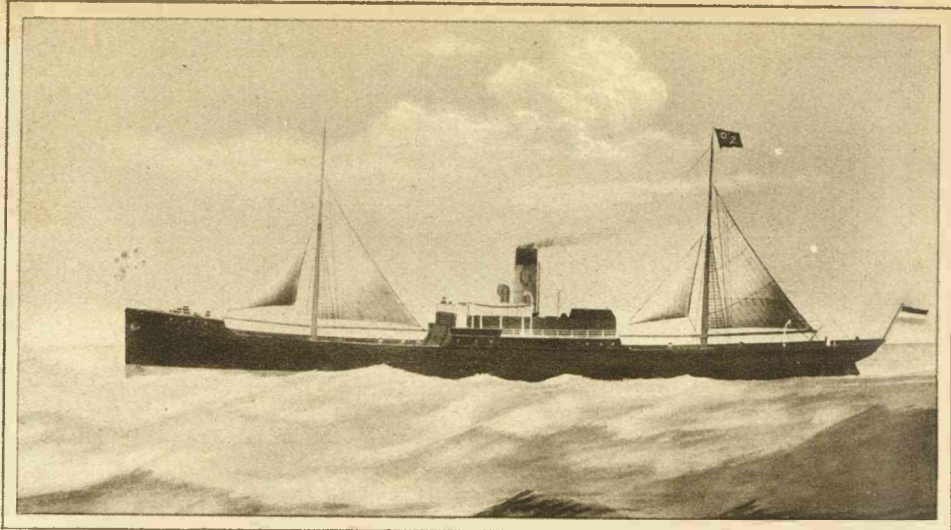

GETORPILLEERD.

Het Engelsche lineschip „Formidable” is de vorige week in het Kanaal, niet ver van Plymouth, gezonken, volgens de Duitsche berichten door middel van een torpedo.

HET MIJNENGEVAAR.

Het Stoomschip „Leersum” is in de nabijheid van de Engelsche kust op een mijn gestooten.

Ik geloofde dat ik minstens evenveel kans op succes had en met die geruststellende gedachte ging ik naar bed. De oude ijzervreter zou dan het verrassende nieuws van mijn verloving hooren, zoodra de dokter het veroorloofde. Mijn nichtje zag er lief genoeg uit om trotsch op haar te wezen, toen ik haar met mij in de dogcart nam. Ik liet haar babbelen over haar beminden kapitein. Het was belachelijk zooveel het kind van hem scheen te houden. En toen ik haar de reden hiervan vroeg, zei ze dat ze hem zoo lief vond, omdat hij haar het geheim verteld had van zijn liefde.

Jammer genoeg dacht ik er niet aan haar te vragen; „En wat had jij voor een geheim? Vooruit er mee!”

Dat had ik moeten doen, doch, ezel die ik was, hechtte ik aan het geheim van mijn nichtje geen waarde.

In plaats dus van met haar te babbelen, zette ik de merrie wat aan, zoodat we spoedig het witte landhuis met de roode blinden bereikten, waar mijn geliefde haar domicilie hield. Ik was vol hoop en had een gloeienden speech gereed. Ik gaf aan de deur mijn kaartje af met een verontschuldiging voor het vroege uur van mijn bezoek en uitte de hoop dat ik het genoegen mocht hebben, mevrouw even te kunnen spreken. Het was zooals ik wel gedacht had, die ouwe gauwdief was al weer bij kennis, maar mocht nog niet vervoerd worden. Wat 'n lijntrekker!

Dat nieuws werkte als een waterstraal op al mijn hoop. Och, lieve hemel, het was nog niets bij wat er volgen zou.

De dienstbode kwam spoedig terug met een angstig gelaat en een verwonderlijke boodschap die ze mij op eenige meters afstand mededeelde.

„Neem me niet kwalijk mijnheer,” zei ze, „maar ik durf niet nader komen. Ik moet u namens mevrouw mededeelen, dat het haar ten hoogste verwondert dat u hier een bezoek durft afleggen, terwijl er roodvonk in uw familie heerscht. Mevrouw verzoekt u spoedig het huis te verlaten.”

Ze deed de deur haastig achter mij dicht en daar stond ik verbluft op de stoep en keek mijn nichtje aan.

„O, oom,” barstte het arme kind in tranen uit, niet beseffende welk een ramp zij door haar indiscretie veroorzaakt had. „Hoe afschuwelijk van hem. Hij heeft het haar verteld.”

„Hij? wat?” riep ik uit, een beetje barsch vrees ik. — „Wel, de kapitein, oom. Dat was het geheim. Toen, eenige minuten lang, was ik werkelijk razend. „Wil je zeggen, dat er thuis bij je roodvonk heerscht?” Zoo was het. Twee broertjes van haar waren ernstig ziek, en het was uit moederlijke bezorgdheid voor haar dochtertje dat mijn zuster de onverantwoordelijke roekeloosheid had begaan om mij Koba zoo spoedig mogelijk op het dak te sturen. Een vrijgezel als ik kan het hart en het verstand van een moeder niet begrijpen.

Ik behoef over de catastrofe zeker niets meer te zeggen. Ik schreef aan de weduwe een zeer nederigen en zeer verontschuldigenden brief, welke brief, veronderstel ik, ongeopend met een tang in het vuur is geworpen.

Een paar dagen later gevoelde ik mij niet zoo wel als anders. Mijn nichtje klaagde over pijn in de keel, dat was een symptoom van de ziekte. En nu liggen we hier met ons beiden in twee suite-kamers te bed, beiden, aangetast door die vervloekte scharlakenkoorts. Het is slechts een milde aanval, zegt de dokter. Dat is me ook een smoesje!

Als hij in mijn hart kon kijken, zou zijn meening omtrent de mildheid van den aanval wel gewijzigd zijn.

En zoo lig ik hier, heb zeker een paar maanden huisarrest en zie mijn huwelijks-plannen in rook vervliegen, alleen omdat mijn zuster zoo onverstandig was, de ware reden van de komst der kleine meid voor mij geheim te houden. Een brief van dien ouden schavuit, hedenmorgen ontvangen, deed mij besluiten afleiding voor mijn leed te zoeken door aan de lezers van „Panorama” den ongelukkigen afloop van mijn huwelijksaanzoek mee te deelen. De schurk hoopt dat ik spoedig hersteld mag zijn om hem geluk te wenschen met zijn aanstaand huwelijk en sluit er tevens de beste wenschen van zijn aanstaande (zoo'n schoelje!) in, voor mijn spoedige beterschap. Ze trouwen binnen twee maanden!

P. S. Koba is aan het zingen: „Bij u slechts wil ik blijven!” Op mijn woord, ik denk er sterk aan den wenk op te volgen en haar voor goed bij mij te houden, want ik heb niet den minsten lust om me nog verder in huwelijksavonturen te wagen.

P. S. Ten slotte wil ik den beangsten lezer nog uitdrukkelijk mededeelen, dat deze brief zorgvuldig is gedesinfecteerd.

De lezer behoeft dus niet voor besmetting te vreezen.

Dr. G. BRUINSMA, † een der medeoprichters van de Ver. ter bestr. der kwakzalverij, is de vorige week op 70-jarigen leeftijd overleden.

Dr. EDEMA V. D. TUUK, † voorzitter der Dordtsche Synode, is op 75-jarigen leeftijd te Amsterdam overleden.

JOH. C. VISSER, † vooral in muzikale kringen een zeer goede bekende, is een dezer dagen te Rotterdam plotseling overleden.

NEDERLANDSCHE VERPLEEGSTERS NAAR HET BUITENLAND.

Op verzoek der Duitsche Verpleegsters-vereeniging vertrokken door bemiddeling van „Nosokomos” enkele verpleegsters naar Oostenrijk. Zittend v. l. n. r. de zusters Ladner, Koning, Verweij Mejan; staande v. l. n. r. de zusters Mercx, Sarburg, Kist en Mincke. Verder het bestuur van „Nosokomos”.

DE ENGELSCH GEÏNTERNEERDEN

te Groningen brengen den tijd met allerlei bezigheden door. Vooral houtsnijwerk wordt fraai door hen vervaardigd.

IN VREEMDEN BODEM.

Het stoffelijk overschot van de slachtoffers van het Zweedsche stoomschip „Irma” is te IJmuiden ter aarde besteld